

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΑΝΘΡΩΠΩΝ: Βασίλης Ορφανός. (Γράφει ο Ντάνης ΦΩΤΟΣ)

Παρασκευή, 08 Απρίλιος 2011 07:59

Ανατριχιαστική Αρσενική Αδρεναλίνη

(ntanisphotos@mrbike.gr)

Παράξενος όσο κι προκλητικός ο τίτλος που διάλεξα. Υπερβολικός όσο κι αληθινός, επιγραμματικός όσο και σπάνιος – όχι όμως ο τίτλος αλλά ο Βασίλης αυτός, ο Ορφανός τούτος. Γιατί ο Βασίλης Ορφανός είναι ένας ξεχωριστός άνθρωπος όπως πολλοί ψοφάνε να επιδεικνύονται αλλά δεν θέλουν ή δεν μπορούνε, δεν αντέχουν ή δεν διαθέτουνε τα κατάλληλα, δεν πρόκειται ποτέ τους να γίνουν. Όχι γιατί ο Ορφανός έχει τρέξει – και νικήσει και εγκαταλείψει – στο Paris-Dakar, ούτε επειδή έχει πανελλήνιους τίτλους στο Enduro ή το Scramble, αλλά επειδή ο Βασίλης διαθέτει «the look».

Φρύδια πυκνά, μάτια λεπτά, ρυτίδες στις άκρες. Ρυτίδες όμως κοφτερές και τροχισμένες από της άμμου την ένταση, κόγχες σκαλισμένες από την προσπάθεια και την αγωνία, την πρόκληση και την εξάντληση, το ξεπέρασμα των ορίων που ξεσπάει σε κλάμα. Το σφίξιμο των δοντιών, το μελάνιασμα των τραυματισμών, οι ατυχίες μέσα στο καθημερινό αγωνιστικό πρόγραμμα είναι. Ο Βασίλης Ορφανός είναι όμως πάνω απ' όλα ένας αθλητής – όχι με την έννοια του πρωταθλητή (που βεβαίως και είναι), αλλά με την έννοια του μαχητή (που απολύτως αυτός είναι). Ο **μαχητής** δεν είναι απλώς ο **πολεμιστής** (που ο κάθε Κοέλιο έχει αναγάγει σε σεμιναριακό πρότυπο για πολυεθνικών στελεχάκια), δεν είναι ο **πρωταθλητής** (που η κάθε εταιρεία τού υπαγορεύει πότε θα γελάσει, αν θα κλάσει και ποιάν τελικά θα παντρευτεί), αλλά ο λυσσαλέος και αδάμαστος **αρνητής** – προσέξτε τούτη την λέξη. Αρνητής με την έννοια του **αναχωρητή**, αρνητής με την έννοια του **επαναστάτη**, αρνητής με την έννοια του **ψυχικού αγωνιστή** που θα σπρώξει την μπάρα των ανθρώπινων διοδίων όχι επειδή «δεν πληρώνω-δεν πληρώνω», αλλά επειδή «πληρώνω, σκέτο» το τίμημα να πάω κόντρα στο γνωστό και πεπτατημένο, σίγουρο και απο-κατεστημένο, ασφαλές και διαφημισμένο. Διαθέτει ένα σώμα κοινό που την ρώμη του κρύβει και ένα μυαλό σφαιρικό που τις οξείες γωνίες του δεν τις κρύβει, αλλά εκφράζεται χωρίς να τραυματίζει τους αποδέκτες και κοινωνούς του, (αν εκείνοι δεν είναι έτοιμοι για να κοπούν). **Και έχει πάνω απ' όλα μία ΜΑΤΙΑ, που είναι όλα τα λεφτά, γιατί τιμή για αυτά δεν υπάρχει.** Όλα μπορείτε να τ' αγοράσετε, μα την ματιά όχι. Αυτήν την παγωμένη φωτιά που κρύβεται πίσω τους, αυτήν την απαράμιλλη... διέγερση που εκπέμπουνε και φωταγωγούν κάθε θήλυ, τον κάθε άντρα αντιστοίχως μειώνουν αν τούτος δεν νιώθει στο πετοί του ωραία. Δεν είναι ο Βασίλης ανταγωνιστικός, δεν είναι εριστικός, δεν είναι εγωιστής ούτε μονομανιακός, ο Ορφανός είναι ένα απροσπέλαστο κι ακατάβλητο παιδί που μεγάλο γεννήθηκε και θα πεθάνει μωρό, έτσι όπως ο Λάο Τσε λένε πως τελικά αναχώρησε. (Μην ανησυχείτε, θα τον κατεβάσω τον πήχυ μου των αναλογιών, η ημέτερη ράτσα δεν αντέχει θερμών κι εξυμνητικών λόγων.)

Όλα τα παιδιά είναι πάντοτε όμορφα. Και ελπιδοφόρα.

Ενώρα εργασίας

«Βασίλη, τι σκέφτεσαι μέσα στην ατέλειωτη Ειδική;» τον ρωτώ κι εκείνος αμπάριζα παίρνει. «Την ώρα της Ειδικής χρειάζομαι απόλυτη αυτοσυγκέντρωση. Προσέχω και παρατηρώ μέτρο-το-μέτρο, ούτε καν ανά δέκα χιλιόμετρα ή εκατό, η μόνη μου έγνοια είναι να τερματίσω μέρα, με φως. Γιατί Ειδική 1055 χιλιομέτρων στην Μαυριτανία μονοκοπανιά και να σ' έχει πιάσει το βράδυ, είναι εφιάλτης πραγματικός. Να οδηγείς πλακωμένος τη νύχτα και στην έρημο μάλιστα, όπου όχι μόνο δεν υπάρχει πουθενά φως, αλλά είναι κι η άμμος που δεν αντανακλά τίποτα, είσαι σχεδόν καταδικασμένος απ' το παραμικρό λάθος». «Όταν έτρεξα το 2010 στον Κλασσικό Μαραθώνιο, κατάλαβα ότι εγώ στο Ντακάρ τρέχω ένα Μαραθώνιο επί 16 συνεχείς μέρες και πάλι μέτρο σύγκρισης δεν υπάρχει. Βασική μου φροντίδα είναι η πλοιήγηση, να μη συμβεί κάτι μηχανικό, να πάρω τη σωστή απόφαση στον πιο ελάχιστο χρόνο. Ναι, υπάρχει φόβος, πηγαίνω με 160-τεζαριστά σε συνθήκες επικίνδυνες και αντίξεις που συνεχώς κι απροειδοποίητα αλλάζουν, μια πιθανή πτώση ή ένας τραυματισμός, οι αμμοθύελλες, οι διαφορές θερμοκρασίας κι όμως μόλις βλέπω το μηχανάκι πώς ανταποκρίνεται, πώς ανταπεξέρχονται οι αναρτήσεις τα φρένα, δεν μπορώ παρά να το θαυμάσω το γαμημένο». Ναι, ο Βασίλης αυτή την τρυφερή και ερωτική λέξη των ταγμένων χρησιμοποιεί κι εγώ δεν διανοούμαι να την καλύψω, να την παραλλάξω. «Το γαμημένο» λέει και εννοεί το ερωτευμένο το λατρευμένο, το συντροφικό το συνεργατικό, το ταπεινό το μηχανολογικό, η σύνδεση ανθρώπου και μέταλλου δεν έχει εισέτι περιγραφεί ικανώς και οριστικώς – βλέπετε ο Marcel Proust δεν ρύθμισε για αγωνιστικές μοτοσυκλέτες, ούτε ο Stephane Peterhansel έγραψε παρφουμαρισμένες νουβέλλες. «Τόσο κόσμο έχω περάσει με το XR. Παρακολουθώντας όμως το Aprilia με τα ρυθμισμένα Marzocchi του ν' απορροφούν πις ανωμαλίες, να ισώνουν τα αγκωνάρια, να με σώζουν με την εργοστασιακή τους απόδοση, δεν μπορώ παρά να παρασύρομαι και να τα θαυμάζω. Άμα έχεις το σωστό εργαλείο...».

«Πολλοί λένε ότι το Ντακάρ 'δεν γίνεται', πι τους απαντάω; Όχι 'δεν γίνεται', **ΓΙΝΕΤΑΙ – αρκεί να το κάνεις όπως πρέπει**. Τι έλεγε ο Michael Jordan; 'Την αποτυχία τη δέχομαι, την έλλειψη προσπάθειας δεν δέχομαι'. **Δεν υπάρχει μυστικό για το Ντακάρ, το μυστικό είναι η προσήλωση στον στόχο. Εκεί εγώ πάω για να κάνω δουλειά, να φέρω ένα αποτέλεσμα, γιατί θέλω εξέλιξη, δεν μπορώ να μένω στατικός**. Όταν ήμουνα στην Ελλάδα και έτρεχα, καταλάβαινα ότι η σοβαρή μου προπόνηση δεν είχε αντίκρυσμα, δεν κάθισα να αναλωθώ στη μιζέρια της ελληνικής αγωνιστικής παράγκας. **ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ BHMA – αυτό είναι το βασικό, το επόμενο βήμα που θα σε φτάσει στην κορυφή, γιατί το βήμα είναι που σε φτάνει στην κορυφή (και όχι το χιλιόμετρο), με καταλαβαίνεις**; Κι άλλοι τρέχουν εδώ, κάνουνε κάπι μα διστάζουν απ' την Ελλάδα να φύγουνε γιατί φοβούνται την αποτυχία, τρομάζουν απ' τα προσωπικά έξοδα – όχι τα οικονομικά – και λυγίζουν μπροστά στην πιθανότητα ήπτας. Κι έτσι διαλέγουν το κλασσικό 'πρώτος στο χωριό, από τελευταίος στην πόλη', μα και 'τελευταίος στην πόλη' είναι ήδη μια νίκη μεγάλη, γιατί είναι άλλες πόλεις αυτές, άλλα πρωταθλήματα, άλλες νίκες και καταστάσεις». Τι να του πω του Βασίλη; Ότι δεν θα μπορούσα να συμφωνήσω περισσότερο με αυτόν; Ότι αυτή η βαριά ελληνική ηττοπάθεια έχει επωασθεί απ' την ελληνική οικογένεια, έχει κληρονομηθεί στους βλαστούς της, έχει παγιωθεί στην ελληνική κοινωνία και έχει σφραγίσει την Ελλάδα ως χώρα μας;

Αυτή η τρανή δειλία και αναρχίδια, υποχωρητικότητα και βολεψιά, ατολμία και καρμιρογκλαμουριά έχει κάνει τον Νταβούτογλου να μας λέει εδώ μέσα ότι το Καστελλόριζο ανήκει στην Μεσόγειο, τους Γερμανούς που μας χρωστούν πολεμικές επανορθώσεις και κατοχικό δάνειο να μας λένε να πουλήσουμε ΑΟΖ και νησιά, τον καθένα να μας λέει τι θέλει να μας κάνει και τι απαιτεί να του κάνουμε τελικά. Κι εμείς να μην κάνουμε τίποτα απ' την άλλη μεριά, να ξεθυμαίνουμε στην καφενείου-πολιτικολογία, να γιασουρτώνουμε πού-και-πού κάναν Πάγκαλο και να τρέχουμε στα ίδια μικροπρωταθλήματα αυτοκινήτων και μοτοσυκλετών με τα ίδια πρόσωπα, τους ίδιους θεσμούς, τον ίδιο βαρετό κι αυνανιστικά τραυματικό τρόπο. Γιατί και ο πλέον σπυριάρης και πεορέκτης πιτσιρικάς κάποια στιγμή την Αυγανία τηνε βαριέται, περνά από δίπλα του κάποτε μία γυναίκα και πέφτει επάνω της και ξεβγάζει μέσα της τόσες ώρες και κινήσεις σπαταλημένες. Ακόμα και αυτός ο μάλαξ επαναστατεί, ακόμα κι οι σκλάβοι στην Ρώμη ξεσηκωθήκανε – μόνο στού Έλληνα τον τράχηλο για επανάσταση μην του πεις, δεν σηκώνει και δεν του σηκώνεται πλέον για λευτεριά κι από τσαμπουκά και κλεψιά, νταηλίκι και μαγκιά, να φάνε κι οι κόπτες.

«ΑΙΕΝ ΥΨΙΠΕΤΕΙΝ». (Καλοκαίρι 2006, Χανιά, 115ΠΜ, 340 & 343 Μοίρα.)

Τριών Άλφα εξήγηση

«Ανατριχιαστική Αρσενική Αδρεναλίνη» στον τίτλο έγραψα για τον Ορφανό και το εξηγώ παραχρήμα. Γιατί αυτό που διέκρινα απ' την πρώτη φορά που τυχαία τον συνάντησα ήταν ότι ο άνθρωπος αυτός ο άντρας αυτός το παιδί τούτο, έχει **KI**. (Όπου κι στα ιαπωνικά δεν είναι μόνον η ενέργεια η δύναμη η πνοή, δεν είναι οι όρχεις η διάθεση η ορμή αλλά είναι και το συναίσθημα, η συνειδητότητα και η ενόραση επιπλέον. Οι Εγγλέζοι οι διαθέτουν τρείς λέξεις για το συναίσθημα: *feeling, sentiment* και *emotion* κι αν κάτω απ' αυτά βάλει κανείς την επιμονή και το φίλεργον, την στόχευση και το όνειρο, την δίψα και την **επιθυμία για διάκριση και εξέλιξη προπαντός**, τότε αρχίζει κανείς να καταλαβαίνει από τι υλικά είναι τυχερός να είναι φτιαγμένος ο Ορφανός. Και δεν τ' άφησε τα εκλεκτά συστατικά τούτα να αναλωθούν και να εξατμιστούν στην περιώνυμα ζεστή και τόσο θαλπωρής αποπνικτική ελληνική πραγματικότητα των «κονέ» (τι πρόστυχη λέξη Θεέ μου!), των παρασκήνιων και των ασθενοσπερμικών συμφερόντων (τι πίκρα Θεέ μου!), των διαβολών και των συμπλεγματικών εγωισμών (τι ζωή δυστυχισμένη Θεέ μου!). Τα πήρε ο Βασίλης τα μέρη του αυτά και τα πρόσεξε, τα προστάτευσε κατ' αρχήν και τ' ανέπτυξε στην συνέχεια, τα σκόρπισε και τα έσπειρε πάνω στα βουνά και τις θίνες, τις χαράδρες τα ρέματα, τις πλαγιές και τα δάση, με σπαρτική συσκευή την μοτοσυκλέτα του κι ούτε σπόρος δεν χάθηκε. Ούτε ένας κόκκος ενέργειας και αγώνα, ονείρου και μάχης, διεκδίκησης κι επιβίωσης δεν σπαταλήθηκε πουθενά, γιατί η **Ζωή** – αυτή η μεγάλη πουτάνα υπέροχη – στάθηκε, στέκεται και θα στέκεται προσοχή σ' όποιον Άντρα ΕΤΣΙ την γονιμοποιεί, σ' όποιον Άντρα ΕΤΣΙ την κάνει γυναίκα αληθινή. Γιατί – συνεχίζω την διδαχή – η **ΖΩΗ** και η **ΓΗ** ποτέ δεν αρνήθηκαν τίποτα σε όποιον ήξερε να τις σεβαστεί και να τολμήσει την δική του ψυχή να ρισκάρει για να τις κερδίσει. Πολλοί κάνουν πολλά, λιγότεροι κάνουνε περισσότερα, μα ελάχιστοι κάνουν την διαφορά – σημειώστε εσείς τις κουβέντες ετούτες και πάρτε τις σπίτι σας για μελέτη και διαλογισμό, δεν είναι εδώ νηπιαγωγείο να σας περιμένει απ' έξω η μαμμά να σας δώσει στο χεράκι το μίλκο. «*Έδώ είναι Βαλκάνια, δεν είναι παίξε-γέλασε*» έγραψε ο Νίκος Εγγονόπουλος, το πήρε ο θεσσαλονικιός μπουχέσας και το 'κανε άσμα, επαναπαύτηκαν οι Γραικοί ότι αποτελούν

εκλεκτόν έθνος ανάδελφον, ότι μια ζωή θα έχουνε πρωθυπουργό τον Σημίτη να τους φέρνει Ολυμπιακούς να βαράει ρυθμούς ανάπτυξης η Ελλαδίτσα εξωφρενικούς κι έχεις μετά το μοτοσυνάφι να τον έχει εκ συστήματος, πεποιθήσεως και προβλήματος τον Βασίλη Ορφανό «στην απ' έξω». Δίχως βεβαίως να θέλουν ν' αντιληφθούν ότι ο Β.Ο. είναι απ' έξω ελεύθερος και τούτοι οι δυστυχείς είναι κλεισμένοι στο ιλ-λουστρέ καβουκάκι τους, στο επιχειρηματικό μπουρδελλάκι τους, στο μαραγκιασμένο πετσάκι τους μέσα. (Τι έλεγε η πρώτη μου γυναίκα; «**Άμα χρειάζεται να σου εξηγήσω, θα πει οτι δεν κατάλαβες κι άμα δεν κατάλαβες, δεν χρειάζεται να σου εξηγήσω**..».)

Ένα μού έχει πει ο Βασίλης εν τη ρύμη τού λόγου του και το έχω κρατήσει: «*Με τον τερματισμό στο Ντακάρ, σου σκάει μετά όλη η αδρεναλίνη. Μιλώ από τότε γι' αυτό και ανατριχιάζω. Γιατί άμα είσαι αρσενικό, δεν σου φτάνει αυτό, έχω περίσσεμα καύλας*» and I directly quote the man. Τ' ακούτε άνδρες και γυναίκες αυτό; Τ' ακούτε κορίτσια και παίδαροι, μαγκάκια και νύφες, μήτρες παντάνασσες και πολύφερνοι CEOs; Τ' ακούτε φλώροι και πεοφόροι ασήκωτοι, οργασμικές σάλπιγγες και κολεοί ανυμένεοι, στέρφες πολύτεκνοι; Υπάρχει – στην σημερινή τής Τζούλιας και του Άδωνι εποχή – ένας «άγνωστος» ΑΝΔΡΑΣ που βγαίνει και ακομπλεξάριστα ομιλεί για «περίσσεμα καύλας»; Και σας διαβεβαιώ, δεν το περιορίζει το φορτίο ετούτο το εκλεκτό στον σεξουαλικό τομέα ή θέμα, η καύλα φίλες και φίλοι, αναγνώστες και αναγνώστριες, γυναίκες και άντρες δεν είναι υπόθεση σαρκική – ΨΥΧΙΚΗ είναι μωρέ, υπαρξιακή είναι πρωτίστως, αν ήμουν ο 26^{ος} Πατριάρχης τού Zen θα υπέγραφα ότι **τούτο είναι ΤΟ Zen: ένα περίσσεμα καύλας**. Όπου καύλα – συμπληρώνω ακατάβλητος κι εμμανής εγώ – δεν είναι η αδικαίωτη δίψα, η ακόραστη πείνα, η αδένων και libido βάσανος, το τίναγμα σπέρματος πάντι τρόπω. Καύλα είναι – θα το χοντρύνω τώρα εγώ, σας έχω ειδοποιήσει – να θες να πίνεις συνεχώς απ' τον μαστό τής Ζωής το νέκταρ της του αγώνα, να παλεύεις καζαντζακικά-ασυλλόγιστα να μαγκώσεις τον κορμό τής Ζωής μέσα στων μηρών σου την πένσα για να πας παρακάτω, να θες ομηρικά το δικό σου να κάνεις με την Ζωή κι ας πρέπει να «γράψεις» μια Ιλιάδα και δέκα Οδύσσειες ανεξαρτήτως του κόστους. Καύλα είναι αυτό που η μανούλα αποφεύγει μετά βαθίων και κόπων να ξυπνήσει μέσα στο αγοράκι της, καύλα είναι αυτό που το αφεντικό μετά μειώσεων και υποβιβασμών προσπαθεί να εξαφανίσει απ' του υπάλληλού του το είναι, καύλα είναι αυτό που ο έφορας ο γιατρός, ο μπάτσος ο πολιτικός αρχηγός, ο παππάς και ο χορηγός λιώνουν να πετύχουνε να σου το θάψουν. Γιατί; **Διότι η καύλα – συνεχίζω σαλπίζων εγώ – είναι σαν το κλάμα: όλοι φοβούνται να το εμφανίσουν, γιατί έτσι και τους χτυπήσει την πόρτα δεν θα σταματάνε με τίποτα** – και καλά αν ανοίξουν των οφθαλμών τους οι τάπες. (Άμα ανοίξουν όμως των νεφρών τους οι βάνες; Των ορμονών τους εκδοθούν οι ημερήσιες διαταγές; Κι άμα βγάλουν φιρμάνι των όρχεων τους οι πεθυμιές, θα μείνει και τίποτα απείραχτο, ακατόρθωτο και απήδηχτο, «αμόλευτο» καταπώς έγραψε ο Καραγάτσης;)

Οι άντρες ενίστε και γονατίζουν και κλαίνε. Γι' αυτό τελικά νικούν.

Οδηγίες προς βασανιζομένους

«Τι σε έκανε να γίνεις αυτός που έγινες, να πετύχεις αυτά που έκανες, να κάνεις αυτά που έχεις πετύχει;» τον Βασίλη ρώτησα ξαφνικά. Κι εξ ίσου απότομα κοφτερά, απροφάσιστα και ξερά, ανυπόκριτα λαμπερά ο Βασίλης μού απαντάει:

«είχα κρίση». Ορίστε λοιπόν, παίδες Ελλήνων λαμπρόν, πόρισμα μασημένο. Ορίστε σεμιναρίων ινστρούχτορες, motivational speakers τής πλάκας που πανάκριβα εκμισθώνεσθε από brands κι εταιρείες στους μισοκοιμισμένους και ταλαιπωρημένους υπάλληλους να μιλήσετε. **Γιατί άμα έχεις κρίση δεν γίνεσαι υπάλληλος, γίνεσαι μόνο, κυρίως και αποκλειστικά τού εαυτού σου το αφεντικό, πιθανόν παραμένοντας υπάλληλος πάντα.** (Οι άνθρωποι ψωφάνε και κόβονται να γίνουν αφεντικά, την ίδια στιγμή που η δική τους καρδιά ή τα νεφρά τους κάνουνε σούργελα, τα δικά τους μυαλά τους κρεμάνε κουδούνια.) Άμα διαθέτεις κρίση, μπορείς να είσαι Treasurer των H.P.A. ή κι ο τελευταίος τής Βεγγάζης παρίας, μπορείς να σουλατσέρνεις στην Αγορά ως Θεός ή να κυλίεσαι στης Μπανγκόνγκ τα οπιγεμή τα πορνεία. «Η κατά-Βασίλειο Ορφανό κρίση είναι το φάρμακο για την κρίση μας σήμερα» βροντοφωνάζω εγώ και ουδείς με ακούει βεβαίως. Ταλαίπωρος είναι ο ρόλος του σημερινού λόουνερ γραφιά – αν δεν ακκίζεται τηλεοπτικά – όταν πταλεύει να φωτίσει μέσω τού πληκτρολόγιου πράγματα μυστικά μα αληθινά, πρόσωπα κρυφά μα λαμπρά, μάτια και φλέβες που καίνε. Κορμιά βασανισμένα απ' τις δικές τους νυχιές, πόδια και χέρια ενίστε χτυπημένα και αναρρώνοντα εν σιωπή κι ικεσία, μακάριοι οι διωκόμενοι και «ηττώμενοι» των ωρών τούτων ότι αυτοί έσονται οι τρανοί των Ημερών (και δεν είμαι και χριστιανός ρε γαμώτο). Όταν ένας γνωστός μου ταξίαρχος των Ειδικών Δυνάμεων κόπηκε στις προαγωγές και αποστρατεύτηκε πρόσφατα, τι του είπε το ξαδελφάκι του ο αγρότης; «Να χαίρεσαι και να επαίρεσαι που σε κόψαν οι προσκυνημένοι αυτοί. Διότι άμα σε είχανε κόψει οι ικανοί και σωστοί, θα σήμαινε πως εσύ ο άχρηστος είσαι!» Και δι’ απλής ολισθήσεως τής κουβέντας αυτής επιλύεται το βασικό θέμα τού τι κάνεις απέναντι στην ελληνική κακομοιριά και φονική μετριότητα που ελλαδικώς διοικεί, από ελληνιστικών χρόνων. (Άντε, τις κάλυψα όλες τις ιστορικές περιόδους τρομάρα μου!)

«Γυαλίζει το μάτι του» λέει για τον Βασίλη ο εκλεκτός Δημήτρης Κορρές, ο σεμνός και ταπεινός Leonardo da Vinci τής εξευτελισμένης τής χώρας μας, που Πρόεδρο Δημοκρατίας αυτόν έπρεπε ισοβίως να έχριζε και όχι το όποιο προϊόν περιβάλλοντος Καστρίου. Και κάθε φορά που θα προφέρει το όνομα τού Μεγάλου αυτού Αρχισδηρουργού, του «*miglior fabbro*» (όπως αποκαλεί ο T.S. Elliot τον Ezra Pound), ο Βασίλης βουρκώνει αυτόματα. «Αν δεν υπήρχε αυτός, εγώ δεν θα είχα κάνει τίποτα» δεν κουράζεται να τονίζει ο Ορφανός και με τέτοιον προστάτη και πνευματικό, οδηγό κι αρωγό, εγώ τον ζηλεύω. (Άμα ο άλλος μετακινεί εκκλησίές, κατασκευάζει πρωτοποριακά αυτοκίνητα κι εξακολουθεί να κρατάει τα μάτια δειλά χαμηλά σαν σου μιλάει – δεν ζηλεύω τον Βασίλη, τον εαυτό μου μακαρίζω που μέσω αυτού, τον Μαέστρο τούτον εγνώρισα.) Δεν γυαλίζει μόνο το μάτι του, δεν έχει τσαμπουκά ή νταηλίκι ο Βασίλης – γιατί έχει «τσαγανό» και τούτο είναι το γάλα τής Αμάλθειας που όλοι τους ποθούν και ν' αρμέζουν ψωφάνε. Ξέρουν ότι μόνον οι τολμηροί κι ανοιχτοί, οι «παρεξηγημένοι» και ουδέποτε οι βαλτοί, οι στημένοι από-πάρτη τους και *jamaïs* οι «φουνταριστοί» θα κάνουνε πράγματα, θα προκόψουν. Και το ιδιαίτερο είναι ότι προοδεύουν όχι σε ό,τι καμαρώνει η μαμμά η γιαγιά, η γκομενίτσα η πεθερά, η εταιρεία η παιδική χαρά, αλλά **προκόβουνε στον δικό τους τον σταυρό πάνω**. (Ρε Ντανάκο, πας καλά; Έχεις δει κανέναν εσύ, να προκόβει στο τίμιο ξύλο τεζαρισμένος; Ναι ρε θεόστραβοι έχω δει έναν-δυό που δεμένοι και βασανιζόμενοι, γονατιστοί και καβάλλα του, σε συνεχή μάχη κι αγκαλιά μαζί του συνέχεια σκίζονται να ξεφύγουνε, πταίροντάς τον μαζί τους. Γιατί ο σταυρός τού καθενός κύριοι δεν είναι προς εξυπηρέτηση και αυτοβελτίωση, πλασσάρισμα και απόρριψη, δεν είναι προς «αντιπαροχή και απόσυρση» το εκ Θεού και δαιμόνων σύμβολο τούτο. **Ο Σταυρός είναι η κλίνη και η πίστα μαζί, το συσστίο κι η νηστεία αντάμα, ο συνοδοιπόρος και πιθανόν ο εκτελεστής, αρκεί εσύ να μην κλείσεις ποτέ σου τα μάτια.** («*I'm giving you pearls here*» που λέει κι ο Al Pacino στο «Scent of a woman».) Παρατηρείστε λοιπόν τού Βασίλη τα μάτια, όπως έχω παρατηρήσει εγώ τα μάτια τού Shunryu Suzuki Roshi: Θα σας κόψουν την ίριδα οι ρυτίδες τους, θα σας οργώσουν τον αμφιβληστροειδή **οι βαθιές κι ανεκλάλητες χαρακιές από τις ατέλειωτες ώρες που μείναν μισόκλειστα** και τούτο είναι η Αρχή τής Αλήθειας εδώ, για όσους ψάχνουνε να ψωνίσουν πανάκριβα κάτι τέτοιο. Γιατί **ο Σταυρός κι η Ζωή, ο Θάνατος κι η Πνοή με έναν τρόπο αντιμετωπίζονται μόνο, κοιτιούνται: με τα μάτια μισόκλειστα, όχι ανοικτά και ποτέ τους κλειστά** (κι άσε τον Stanley Kubric ταινία να τα γυρνάει).

Πρώτη συμμετοχή και πρώτη νίκη. Dakar 2003

Προσγειώσου επιτέλους παιδάκι μου

«Τι σε αναπαύει Βασίλη;» τον ρωτώ. «Η καλή προπόνηση» μού απαντά και ακάθεκτος συνεχίζει. «Όταν προπονούμαι ή γυμνάζομαι, όταν ποδηλατώ ή γκαζώνω με το μηχανάκι, τότε παρακολουθώ πώς μεταβάλλεται το σώμα μου, τότε συνειδητοποιώ ότι υπάρχει, συμβαίνει η εξέλιξη, να σου δώσω ένα παράδειγμα; Ότι δεν πάω με XR πια αλλά με άλλο καλύτερο εργαλείο, δεν μου δείχνει αυτό ότι προχωρώ; (Ανεξαρτήτως τελικών αποτελεσμάτων.) Ότι σε πείσμα όλης της γύρω μιζέριας εγώ επιμένω και είτε κερδίζω είτε τερματίζω απλά, ακόμη κι όταν με παίρνει το ελικόπτερο τραυματία ή το φορτηγό λόγω μηχανικής βλάβης, αυτό δεν μου λέει τίποτα; Φανταζόμουν ποτέ ότι όταν μου κόπηκε το δεξιό πόδι σχεδόν-εντελώς στο τροχαίο μ' εκείνο το σχολικό στη Μιχαλακοπούλου, θα μπορούσα ποτέ να τρέξω; Το ατύχημα αυτό το έπαθες για να κερδίσεις στο Dakar» μού είπε ο φίλος μου και γιατρός Αρεάλης. Με το που πατάω τη ράμπα τερματισμού, περνάει όλη η ζωή μου αυτόμata απ' τα μάτια μου, οι γονείς μου οι φίλοι μου οι 'έχθροί' μου, ένα συναίσθημα απερίγραπτο, ψυχική αγαλλίαση τόση. **Με το που φτάνεις τερματισμό και ξεδιπλώνεις την καλά-φυλαγμένη ΕΛΛΗΝΙΚΗ σημαία είναι σαν να σβύνονται όλα απ' τον μαυροπίνακα – τον έζησες Ντάνη εσύ, τον πρόλαβες τέτοιον – μ' ένα σφουγγάρι βρεγμένο μάλιστα, εκείνο που δεν σηκώνει σκόνη ούτε αφήνει νερά, έτσι πραγματικά και κυριολεκτικά σβήνονται όλα.** Έμεινα. Τα έλεγε αυτά ο Ορφανός κι εγώ είχα μείνει απ' το πώς, πόσο άνετα μπορεί να σου πεταχτεί στην ζωή κάποια στιγμή ανύποπτα **ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ** κι εσύ να το πάρεις χαμπάρι. Ο Βασίλης, δίκην βουνίσιας νεροσυρμής, το έσυρε το σεμνό δίδαγμα, το ξέβρασε το εδάφιο σωτηρίας κι αναπαμού, αναστάσεως και deliverance γωνία συνέβη αυτό και το γράφω εδώ εγώ τζάμπα. Γιατί άμα φτάσεις στην ζωή σου κι έχεις νιώσει κι δει το ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ να περνάει υγρό μπροστά απ' τα μάτια σου και να σβήνει σκηνές τής ζωής σου ανάλαφρα και λυτρωτικά, θεραπευτικά και αναστασιακά – κι εσύ παραμένεις κι είσαι όρθιος και το παρακολουθείς κιόλας – τότε ο Neo τού Matrix είσαι, «*the Chosen One*» κι άσε λιλιά και κοκκόνες να σκούζουνε, παγώνια κοντόψωλα να λαλούν και μπογιατισμένα θήλεα να σε υμνούνε. «*You have been where you're going*» και άλλο δεν θες, γιατί νομίζετε ότι πιθαίνουνε άνθρωποι για το Everest, το Dakar, από άπνοια στης θαλάσσης τα βάθη; Γιατί οι άνθρωποι αγωνίζονται να υπερβούν οτιδήποτε στέκεται μπροστά τους και τους κρατά στην ανθρώπινη διάσταση μέσα, τολμάνε και τσιγκλάνε τον θάνατο, σηκώνονται κι αφηφούν την ζωή, την γκαραζόπορτα τού Θεού κοπανάνε μετά κλαυθμών και μανίας προκειμένου εκείνος να τους παραδώσει τα immobilizer, να του τα γυρίσουν εκείνοι γυαλισμένα και ενίστε ματωμένα, να του δείξουν ότι αξίζουν το χάδι την έννοια του, τιμούν τον κόπο το σπέρμα του, ότι δεν είναι ντιπ-καταντίπ για τα μπάζα το ανθρώπινο γένος. Και το κάθε Ντακάρ το κάθε Έβερεστ, το κάθε άλλο εμπόδιο ή σημείο απογείωσης ή στόχος προσήλωσης ή κέντρο ιερουργίας – δεν είναι μόνο για ό,τι εκείνο δείχνει ή φαίνεται, για ό,τι οι κάμερες καταγράφουν και πληρώνουν οι χορηγοί, υπάρχουνε τόσα προφανή μυστικά που ουδείς διανοείται να ψαύσει να ακουμπήσει, να χαιδέψει ν' αφουγκραστεί, είναι δουλειά των πιονιέρων ετούτη. Κι όταν εμένα ρωτήσανε γιατί εγκατέλειψα την Κυψέλη κι αρπάχτηκα μόνος μου σ' εκείνον τού Αιγαίου τον βράχο για να σωθώ, ξέρετε τι τους είπα: **«μα και για σας πήγα εκεί, δεν πήγα μόνο για μένα»**. Για εμάς λοιπόν οι Βασίληδες Ορφανοί τού κόσμου τούτου τρέχουνε στο Dakar, για εμάς ανοίγουν στην έρημο δρόμους και προσγειώνουν το όνειρο, μπας και κάποιος πιτσιρικάς σε κάποια αμόλυντη από φραπεδιά και καναπεδιά γωνιά ταιμπήσει το μήνυμα και τον ξυπνήσει το «σήμα». Κολλήσει τον ίο και πεταχτεί πάνω και τα κάνει όλα κομμάτια, σηκωθεί και χάμω πατήσει τις ευκολίες του, τις ασφάλειές του πουλήσει και βγει έξω ν' αρπάξει το όνειρο απ' τον αναμένοντα ουρανό και το φορέσει ακριβώς αυτό σαν προφυλακτικό – σωτήριο και στενό – στην ζωή του επάνω. Είναι το project αυτό το μόνο που δεν πρόκειται εμπόδιο να του σταθεί στην γονιμοποίηση και την γέννηση, στην άνωση και ανάπτυξη, στην ωρίμανση και επίτευξη αυτού που ξεκίνησε όνειρο και έγινε **στόχος**, αυτού που ως στόχος τον τσούλησε και κάποια ανείπωτη και δυσδιάκριτη στιγμή έγινε πραγματικότητα τρανή, μα για λίγα λεπτά μόνο.

Γιατί η πραγματικότητα (η πραγματική), γι' αυτό είναι πραγματικότητα – γιατί κρατάει ελάχιστα, αν κρατούσε πολύ θα ήταν το σήριαλ «Δυναστεία» και δεν είναι τυχαίο το όνομα.

Λατινική Αμερική, 2009. (Μοιάζει το τοπίο στην ξερή, άνυδρη καλοκαιρινή Πεντέλη;)

Γιατί τρέχει ο Βασίλης ο Ορφανός στο Ντακάρ; Αν με ρωτήσετε θα σας πω, για να πατάξει την «Δυναστεία» αυτή τρέχει. Την δυναστεία τής απλής καθημερινής και αγίας ζωής, αυτής που ορθά και σοφά φοβάται τα φτερά της ν' ανοίξει και να κινδυνέψει να πέσει από την φωλιά – γι' αυτό είναι γένους θηλυκού η ζωή. Γιατί η ζωή δεν ρισκάρει και δεν τολμά, η ζωή είναι για να γεννά και να διατηρεί, να συντηρεί και να κανακεύει – είναι ο κίναιδος ο θάνατος που κόβει ασυλλόγιστα και τυφλά, καταστρέφει τα πάντα. Τζαναμπέτης και ανεπρόκοπος, μέθυσος και πανηγυριτζής, χαβαλές και αδιάφορος απαλλοτριώνει της άλλης τα προσεκτικά μεγαλεία – έτσι όμως το Σύμπαν εξελίσσεται και αινεί, έτσι το Άπαν εκρήγνυται και στο Μηδέν ρίχνεται, δεν τα 'χει ονειρευτεί καν ο ανθρωπάκος τα δώματα τούτα. (Γι' αυτό κι εγώ σταματώ.) Καθότι τα «ΠΟΡΤΠΑΙΤΑ» που γράφω εδώ δεν είναι βιογραφίες ημίθεων για εγκυκλοπαίδειες, ή τυπάκων για μεσημεριανάδικων σκυλοτροφή. Ο καλός συγγραφέας δεν ξέρει τι γράφει την ώρα που πληκτρολογεί, αλλά αφήνει το μολυβάκι του απ' την καρδιά, την ψυχή του να οδηγηθεί. Κι αν έχει ως θέμα προκείμενο δυό χέρια ζεστά, δυο μάτια καυτά κι ένα κορμί που πάλλεται κι αγωνίζεται – στάθηκε πολύ τυχερός που αξιώθηκε και απόλαυσε να γράψει εδώ για τον Ορφανό τον Βασίλη.

Λατινοαμερικανικό Dakar, «άτυχο». (Γενάρης 2011.)

«Δείξε μου μια μονότονη ζωή και θα σου δείξω έναν πρωταθλητή»

Μια τυπική μέρα προπόνησης τού Βασίλη; Ακούστε και φρίξτε, διαβάστε τα πόδια να σας κοπούν, ν' αντιληφθείτε τι απαιτείται για να ονειρευτείτε ένα Dakar. Εκκίνηση στις 05:00 από Πεντέλη για Πάρνηθα και μέσω καναλιού Μόρνου, προς Παρνασσό. Από κει πέρασμα στα Βαρδούσια και μέσω Αρτοτίνας, κατέβασμα ως το Αντίρριο, Ρίο-απέναντι με κατεύθυνση μέσω Άραξου για Καλογριά. Από εδώ μέχρι την Κυπαρισσία είναι ένα «ενωμένο» αμμώδες κομμάτι 80 χιλιομέτρων που ο Βασίλης το κάνει δυό φορές πάνω-κάτω. Και επιστροφή; Μέσω Ολυμπίας-Βυτίνας-Τρικάλων Κορινθίας και Εθνικής, ένα σύνολο επτακοσίων πενήντα (750) ΗΜΕΡΗΣΙΩΝ χιλιομέτρων όπου ο Μπίλλυ κάνει την προπόνησή του, (βλέπε αγωνιστική προσομείωση για το Dakar). Σ' αυτά τα χιλιόμετρα μέσα δοκιμάζει από ρούχα μέχρι υδατανθρακούχα υγρά, σακκίδια μέχρι απαιτούμενα εργαλεία, καταλληλότερα γάντια και γυαλιά, μέχρι τι ρυθμό μπορεί και για πόση ώρα να τον κρατήσει. «Για το Ντακάρ απαιτείται μία οκτάμηνη/δεκάμηνη σοβαρή και στοχευμένη προετοιμασία, ο καθένας μπορεί να το κάνει. Κι επιμένω, Ο ΚΑΘΕΝΑΣ». «Ο Λουκάς (Γιαννακούλιας) που μαζί μου τερμάτισε, προπονήθηκε σκληρά, έδειξε την σωστή διαχείριση κόπωσης και απέδειξε ότι άμα θελήσεις, μπορείς». Κι άμα ο καθένας μπορεί να το κάνει, μπορεί – ο καθένας – να φανταστεί πόσο μπορεί ο Ορφανός να «το έχει»: το επιχειρεί, παραμένει συγκεντρωμένος και αποφασισμένος, ΟΛΑ περνούν απ' τα χέρια του και σε ΟΛΑ δείχνει και αποδεικνύει την αμέριστη προσωπική προσοχή του – αρκεί να τον ακούσετε εσείς να μιλά με δημοσιογράφο, να υπογράφει σ' αγγώνιστους αυτόγραφα ή να στήνει μηχανάκι-εξοπλισμό και περίπτερο προς όφελος χορηγού του. Όπως επίσης ξέρει αβίαστα και γενναία, ουσιαστικά κι ανιδιοτελώς να μιλά για τους γονείς του, την ομάδα του, τους υποστηρικτές και τους φίλους του, όπως ο Βασίλης ξέρει ν' ανοίγεται σ' όποιον ψωφάει να του κολλήσει – και δεν απογοητεύεται όταν διαψεύδεται. (Πικραίνεται όταν διαψεύδεται, μα πεισμώνει κι ενδυναμώνεται απ' αυτό της ζωής το παιχνίδι.)

Από την 1^η Φλεβάρη 2011 ο Βασίλης Ορφανός είναι υπεύθυνος Logistics στην **Youthstream** (Dreams Factory), την διοργανώτρια αρχή τού Παγκόσμιου Πρωταθλήματος Motocross και φυσικά προετοιμάζεται να τρέξει στο επόμενο Dakar. Τι εύχεται στον εαυτό του; «Υγεία». Και τι του εύχομαι εγώ; «Να μείνει ολόϊδιος όπως είναι και να βουρκώνει συχνά, το κλάμα είναι ψυχική αμοιβή» κι εδώ εγώ τον διακόπτη πατώ, ξεπροβοδίζοντάς τον με τις προσευχές μου.

[Κουνοποίηση](#)

[Μου αρέσει!](#)

Αυτό αρέσει σε 9 άτομα. Γίνετε οι πρώτοι από τους φίλους σας.

Τελευταία Ενημέρωση στις Δευτέρα, 04 Ιούλιος 2011 11:19